

Com ja he comentat anteriorment, un dels fets més rellevants de la relació entre els dos personatges és, segons el meu parer, la complicitat que a partir d'aquell moment es va crear entre ells. Per una part, Salvador Dalí va veure amb una certa gràcia les extravagàncies que portaven a aquell jove artista de Mollet a apropiarse a la seva persona, encara que, això sí, de manera molt diferent al que ell estava acostumat: Abelló sempre va donar-ho tot per aquell a qui considerava un mestre, un geni de qui aprendre, una persona a qui admirar. Així, va intentar submergir-se i envoltar-se al màxim de tot el que representava Salvador Dalí. En certa manera, sempre va tenir en ell com una espècie de mirall. En el

fons, crec que eren dues personalitats amb més elements en comú que no pas en contra. Segur que en moltes ocasions, Abelló es va veure reflectit o va desitjar fins i tot ser com Salvador Dalí i, Dalí, segurament es va reconèixer també en moltes de les accions i formes d'actuar del jove Joan Abelló. Aquesta relació va donar com a conseqüència que l'artista vallesà intervingués i col·laborés en molts dels actes excèntrics que duia a terme el genial Dalí. Així, a partir de la dècada dels 70, Abelló s'implicarà plenament en els diferents i estrafolaris actes, com per exemple quan en el 1971 se li va ocórrer la idea de regalar a la seva dona Gala un gran cavall blanc dissecat. Dalí li volia oferir en el luxós Hotel Ritz de Barcelona, en la festa d'aniversari que ell mateix li havia organitzat en una de les "suites". La veritat és que la tasca de trobar amb certa rapidesa un cavall blanc dissecat i fer-lo arribar a l'Hotel Ritz no era gens fàcil. Però quan hi havia dificultats, allà hi era l'Abelló per tirar endavant

Abelló opina:

—Muchas gracias, señor Abelló, por sus amables palabras, pero como lo importante es siempre el personaje y nunca el entrevistador, sigamos con el personaje. Ha hablado usted del *happening* chino de Dalí en Granollers, ¿realmente cree usted que tenía tal acto algún significado consistente, artísticamente hablando?:

—Yo creo que sí. Contra todas las opiniones, que yo sé que son muchas y de las cuales algunas se manifestaron en el sentido de calificarlo de fantochada y de fracaso, yo creo que fue lo que tuvo que ser, porque un *happening* y sobre todo si es daliniano, es un nunca saber lo que va a pasar, dejando incluso muchos cabos sueltos para que sobre la marcha ellos mismos se enlacen y se resuelvan. Un *happening* debe saberse siempre cómo empieza pero nunca cómo va a acabar. Esto es una especie de creación, contra todo lo que se pueda decir en contra, y ésta es la opinión de Dalí también, el *happening* de Granollers fue ex-

traordinario, salió muy bien y nada más que como se pretendía que saliera.

—Algunos han querido ver en el tal *happening* el papanatismo de una pequeña ciudad y la senilidad de un famoso que no se resigna a su estudio y a la aceptación de sus horas quietas. ¿Hay algo de esto, señor Abelló?

—Tampoco comparto esta opinión, primero porque Granollers no es ni pequeño ni provinciano ni existe el papanatismo entre sus gentes y luego porque a Dalí se le puede acusar de lo que se quiera menos de senilidad, porque está siempre en plena vena creadora. Dalí es como un radar de ideas, siempre en continuo movimiento y en constante superación. Siempre ha interesado más el artista cuando es un precursor que cuando está hecho y sin embargo Dalí sigue interesando.

Fragmento de la entrevista de Francisco Mora. VALLÉS (Navidad, 1974)

un acte semblant al del cavall (aquesta es troba també avui, juntament amb el cavall, en el castell de Púbol), o el mateix *happening* de Granollers del 1974, motiu central d'aquest article. En aquest, Abelló es va encarregar de trobar la cohort de les noies a l'estil "romà", de posar el Mercedes que va dur a tota la comitiva, i de col·laborar activament en l'acte que Salvador Dalí entenia com a prova pilot de la futura inauguració del seu Museu de Figueres.

Salvador Dalí i Joan Abelló. Tots dos han estat capaços d'emocionar, de crear, de col·leccionar, alhora que inaugurar en vida uns magnífics museus, tot gràcies a l'esforç i al resultat de les seves creacions artístiques. Ambdós van tenir un punt de relació, de vincle: el Vallès. L'any 1974 i la ciutat de Granollers va ser un punt vital en aquesta trajectòria entre ambdós. La memòria és viva. Avui fa trenta anys d'aquell cèlebre *happening* de la Porxada i així ho recordem! ♦

vant la idea. Arran d'aquesta col·laboració, Dalí, en una espècie de premonició va voler recompensar Abelló regalant-li un bonic cartell dedicat al futur Museu Abelló, veient clar que aquell també extravagant personatge de Mollet aconseguiria en un futur el seu propòsit de fer realitat l'utòpic ideal d'inaugurar un Museu.

A partir d'aquest moment, podem dir que hi ha un punt d'inflexió entre els dos personatges, ja que Dalí confiarà assíduament en Abelló en la recerca d'alguns dels seus "capricis" que li vénen al cap. D'aquesta forma, serà habitual veure al de Mollet a la recerca i oferint a Dalí diferents tirants de colors, com també un pinzell de dos metres de llargada, o fins i tot una girafa per a